

Arrest

nr. 205 566 van 20 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSEROY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die op 10 januari 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A(...) A(...)

Voornaam: N(...)

Nationaliteit: Iran

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie in functie van haar echtgenoot de heer T(...) W(...) C(...) (RR (...)).

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met haar echtgenoot sinds 25.01.2017. Sedert 7.03.2017 zijn betrokkenen uit de echt gescheiden (uitspraak door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen afdeling Antwerpen), overgeschreven op 24.04.2017.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 02.03.2017 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- brief advocaat dd. 5.04.2017
- huwelijksakte Iran
- uittreksel bevolkingsregister van Beveren (toestand op 21.03.2017) + identiteitskaarten moeder en grootmoeder betrokkene (als bewijs dat mevrouw A(...) de tante is van betrokkene): Uit deze gegevens blijkt dat betrokkene op het adres van mevrouw A(...) ingeschreven staat.
- Attesten CM dd. 22.03.2017 "verklaring van lidmaatschap": het aangesloten zijn bij een ziekenfonds kan men bezwaarlijk stellen dat dit een bewijs is van sociale en economische integratie.
- Artikel AMNESTY INTERNATIONAL
- Loonfiche op naam van A(...) L(...) (december 2016)
- Loonfiches op naam van V(...) W(...) A (periode januari 2017 – maart 2017) + rekeninguittreksels met vermelding dat de heer V(...) een bedrag van de RVA ontvangt wegens loopbaanonderbreking:
- Verklaring op eer door mevrouw A(...) waar zij verklaart samen met haar man en zoon in te staan voor het levensonderhoud en de huisvesting van betrokkene tot zij een eigen inkomen en bestaansmiddelen zal hebben. Zij ook niet willen dat betrokkene ten laste zou vallen van OCMW.

Enig huishoudelijk geweld werd niet bewezen. Er werd geen enkel bewijsstuk dienaangaande voorgelegd en berust dus op een loutere verklaring van de advocaat van betrokkene.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet aan de voorwaarden voldoet uit het tweede lid, namelijk niet aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Betrokkene legt enkel loonfiches voor op naam van mevrouw A(...) en de heer V(...) en een verklaring op eer waar deze verklaren dat zij instaan voor het levensonderhoud en de huisvesting van betrokkene. Gezien deze financiële middelen niet afkomstig zijn van betrokkene zelf en deze steun ten allen tijde kan stopgezet worden, blijft de kans bestaan dat betrokkene ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel. Het uittreksel uit het bevolkingsregister bewijst enkel dat betrokkene woonachtig is bij mevrouw A(...) en de heer V(...).

Uit de voorgelegde stukken blijkt dan ook niet dat betrokkene aan de voornoemde voorwaarde (-n) voldoet uit het tweede lid.

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (F-kaart bekomen dd. 04.02.2014) bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Betrokkene legt een artikel van Amnesty international voor dat dateert uit het jaar 2015. Er dient opgemerkt te worden dat dit artikel over twee wetsvoorstellen (Iran) gaat. Echter, er werd niet aangetoond dat deze wetsvoorstellen werkelijk goedgekeurd werden.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers dat betrokkenen zijn echtgescheiden zijn. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is.

De advocaat van betrokkene verklaart dat betrokkene verhinderd werd door haar ex-echtgenoot om de lessen Nederlands en een opleiding bij VDAB te volgen. Gezien betrokkene sedert januari 2017 niet meer woonachtig is bij haar ex-echtgenoot, kan men stellen dat betrokkene indien zij echt deze lessen wou bijwonen al ruimschoots de tijd heeft gehad om zich op zijn minst al in te schrijven voor een eventuele opleiding/cursus Nederlands. Gezien het kennen van de regionale taal toch een basisvoorwaarde is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene geen documenten voor zoals gesteld in de brief dd. 2.03.2017 die aan haar werd betekend. In deze brief staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+- kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van haar situatie. Er werden geen verdere documenten voorgelegd. Bijgevolg dient geconcludeerd te worden dat uit het dossier niet blijkt dat betrokkene economische belangen heeft opgebouwd, of dat er een zekere mate van sociale en culturele integratie is, die van die aard zou zijn dat het een behoud van het verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkenen dient gesupprimeerd te worden. (...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Ter terechtzitting werpt de verwerende partij de exceptie van gebrek aan belang op, aangezien uit een op 17 mei 2018 opgesteld uittreksel van het rijksregister is gebleken dat de verzoekende partij sinds 22 januari 2018 haar verblijfplaats in Iran heeft. De verwerende partij legt het betrokken stuk neer ter zitting.

3.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil

van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

3.2.2 Uit het door de verwerende partij ter terechtzitting van 31 mei 2018 neergelegde uittreksel van het rijksregister (een “*gegevenshistoriek RN*”, opgesteld op 17 mei 2018) blijkt dat de verzoekende partij op 5 oktober 2017 werd afgevoerd wegens verlies van verblijfsrecht en dat haar verblijfplaats sinds 22 januari 2018 Iran (Islamitische Republiek) is. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij aldus geen belang meer heeft, aangezien zij opnieuw in Iran verblijft. De *loco*-advocate van de verzoekende partij stelt dat de ambtshalve afvoering een zuiver technische maatregel betreft die steeds gebeurt bij een verlies van verblijfsrecht en dit niet aantoonst dat de verblijfplaats in Iran zou zijn. Met betrekking tot de verblijfplaats in Iran vraagt de *loco*-advocate zich tevens af op basis waarvan dit is opgenomen in het rijksregister en meent zij dat er aldus geen aanleiding is om te stellen dat er geen belang is. Op de vraag van de waarnemend voorzitter of de *loco*-advocate of de *dominus litis* nog contact met de verzoekende partij heeft gehad, antwoordt de *loco*-advocate dat het een recent dossier betreft, zij slechts weet dat de verzoekende partij bij een tante verbleef en dat zij geen verdere informatie heeft. Zij stelt te blijven volharden in het belang van de verzoekende partij.

Dat de afvoering van de verzoekende partij op 5 oktober 2017 wegens verlies van verblijfsrecht een louter technische maatregel zou zijn en op zich niet aantoonst dat haar verblijfplaats in Iran is, doet geen afbreuk aan de duidelijke vermelding in het rijksregister dat de verblijfplaats van de verzoekende partij sinds 22 januari 2018 “*Iran (Islamitische Republiek)*” is. De advocate van de verzoekende partij lijkt met haar betoog ter terechtzitting in vraag te stellen dat deze gegevens correct zijn, maar in dit verband wijst de Raad op artikel 4, derde lid van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen. Deze bepaling luidt als volgt: “*De gegevens die het Rijksregister opneemt en bewaart krachtens artikel 3, eerste en tweede lid, gelden tot bewijs van het tegendeel. Deze gegevens kunnen rechtsgeldig gebruikt worden ter vervanging van de informatie vervat in de in artikel 2 bedoelde registers. Iedereen die een verschil vaststelt tussen de gegevens van het Rijksregister en de gegevens vervat in de registers vermeld in artikel 2 dient dit onverwijld te melden.*” Voormeld artikel 3, eerste en tweede lid luidt als volgt: “*Voor ieder persoon wordt volgende informatie in het Rijksregister opgenomen en bewaard :*

(...) 5° de hoofdverblijfplaats; (...)

De opeenvolgende wijzigingen van de in het eerste lid bedoelde informatiegegevens worden met de datum waarop zij uitwerking hebben in het Rijksregister vermeld.” Door zich louter af te vragen waarop de in het rijksregister opgenomen verblijfplaats gebaseerd is, zonder enig tegenbewijs of zelfs maar een begin van tegenbewijs naar voren te brengen, kan de advocate van de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat deze verblijfplaats niet correct zou zijn. Zij kan ook geen enkele nadere informatie verschaffen met betrekking tot de verblijfplaats van de verzoekende partij – dat de verzoekende partij bij haar tante woonde, blijkt reeds uit de bestreden beslissing van 5 oktober 2017 en betreft dus minder recente informatie dan diegene die blijkt uit het rijksregister – en geeft tevens niet aan dat zij in de mogelijkheid zou zijn andere informatie dan diegene die blijkt uit het rijksregister te verschaffen. De Raad heeft dan ook geen reden om te twifelen aan de voorgelegde informatie uit het rijksregister en gaat er bijgevolg van uit dat de verzoekende partij inderdaad sinds 22 januari 2018 in Iran verblijft.

Vervolgens wijst de Raad erop dat het aan de verzoekende partij is om aan te tonen dat zij nog belangstelling heeft voor het thans voorliggend beroep, dat betrekking heeft op een beslissing die een einde stelt aan een verblijf van meer dan drie maanden, ook al heeft zij ondertussen het land verlaten en is zij naar haar land van herkomst teruggekeerd. Aangezien de advocate van de verzoekende partij zich beperkt tot het in twijfel trekken van het gegeven dat de verzoekende partij thans in Iran verblijft en

zonder meer blijft volharden in het belang, moet vastgesteld worden dat zij in het geheel geen nuttige gegevens ter beoordeling aanvoert die kunnen aantonen dat de verzoekende partij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een actueel belang bij de nietigverklaring heeft (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752). De advocate van de verzoekende partij maakt zodoende op generlei wijze duidelijk dat de verzoekende partij, ondanks haar terugkeer naar het land van herkomst, nog steeds de vernietiging nastreeft van de beslissing die een einde stelt aan haar verblijf van meer dan drie maanden in België. De vaststelling dat de advocate van de verzoekende partij aldus geenszins duidelijk maakt wat het belang van de verzoekende partij nog is bij het verderzetten van het huidige annulatieberoep, volstaat reeds om het beroep te verwerpen (cf. RvS 30 juni 2004, nr. 133.373).

Bij gebrek aan enige concrete toelichting kan de Raad in de gegeven omstandigheden bijgevolg enkel vaststellen dat de verzoekende partij geen blijk geeft van het rechtens vereiste, actueel belang (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. De ter terechtzitting van 31 mei 2018 opgeworpen exceptie van de verwerende partij kan worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE